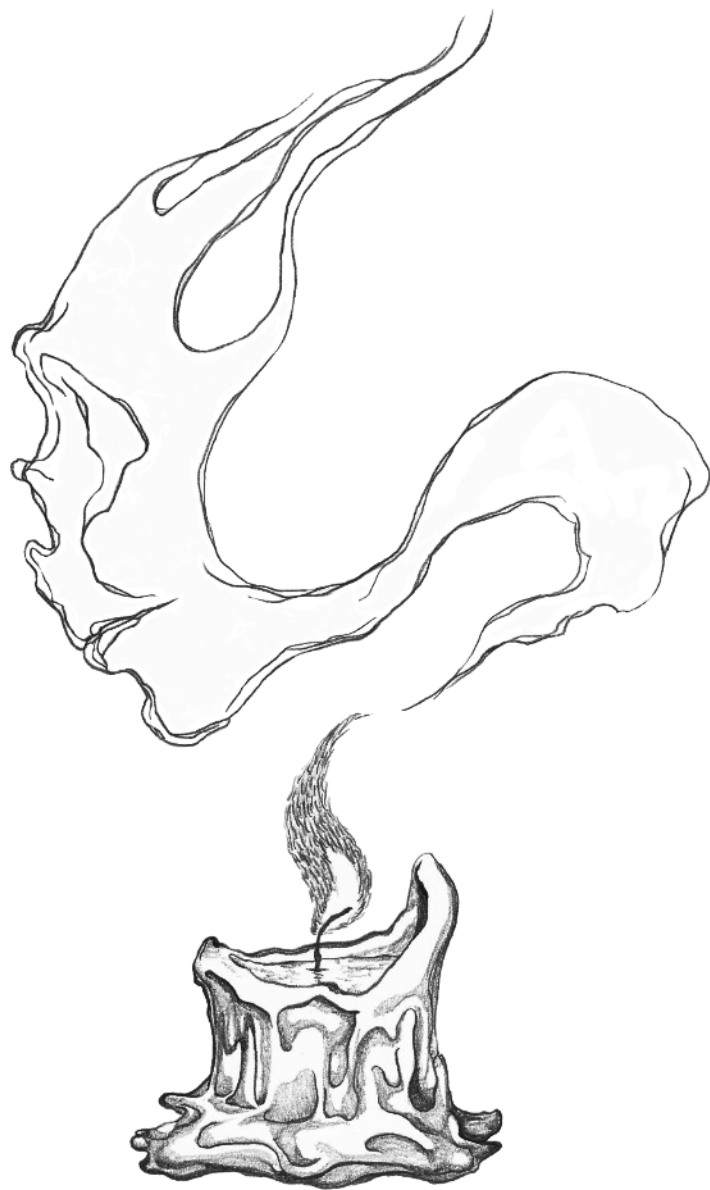

CZŁOWIECZEŃSTWO
CHRISTOPHER NUIIN

CZŁOWIECZEŃSTWO
CHRISTOPHER NUIN

KRZYSZTOF FISZER

Tytuł: Człowieczeństwo

Autor: Christopher Nuin

Oprawa graficzna: Christopher Nuin

2024 © Krzysztof Fiszer / Christopher Nuin
Wszelkie prawa zastrzeżone.

Drugie wydanie, ISBN 978-83-969937-3-1
Gdańsk, 28 maja 2024 r.

Wydawca:
Krzysztof Fiszer
www.christophernuin.online

Przyklejony uśmiech

22 lutego 2021 r.

Piękno widzę i nadziwić się nie mogę.
Nie chcę oddać tej chwili, oddać jej nie mogę.
Wielkie piękno obdarzyło mnie względem,
Więc na to piękno patrzeć wiecznie będę.
Oczyrna szeroko rozwartymi, suchymi, ach, jak suchymi.
Godzinami, dniami, latami długimi, ach, jak długimi.
Nie zamknę oczu, mych ust nie otworzę.
Nie westchnę, nie krzyknę, choćby cięły mnie noże.
Tak, jak ciebie niegdyś cięły.
Tak, jak matkę twoją cięły.
Nie zawołam wniebogłosy: Przybądź do mnie, o, rozkoszy!
Tak, jak kiedyś twoje włosy dostarczały mi rozkoszy,
Tak teraz to piękno przede mną faluje we dnie i w nocy.
Patrzę, widzę małe dziecko pozbawione mej pomocy.
Niegdyś tak je zostawiłem.
Dawne życie w gruz rozbiłem.
Przykleiłem piękny uśmiech do mych warg wyschniętych,
By nikt nie mógł z nich wyczytać przeżytych lat przeklętych.
Nie chciałem być ciężarem, nie chciałem być brzemieniem,
Lecz nic nie potrafiłem poza smutkiem i zwątpieniem.
Czas mijał, lata biegły, siwe włosy skroń oblekły.
Dawne rany zasklepiłem, wszystkie blizny zaś wyblakły.
Piękny uśmiech zostawiłem na mych wargach nawilżonych.
Me powieki w dół spuściłem na mych oczach doświadczonych.
Nadal widzę wielkie piękno pod ciężkimi powiekami.
Nieustannie śnię na jawie, godzinami i latami.
Chcę do przodu iść i pragnę zostać w tyle.
Chcę wykluć się na nowo, jak rodzą się motyle.
W koło chcę biec, gonić swój cień, gonić moje serce.
Wciąż pragnę śnić, marzeniami chcę wypełnić serce.
Przyklejony uśmiech mój nigdy nie był czymś fałszywym,
Lecz był znakiem tego, że pragnąłem żyć w szczęściu prawdziwym.
Tak, prawdziwym.

Ciało rozpalone gorączką namiętności,
Co parzy serca młode i kruszy stare kości.
Wieczorne wycie wilka dodaje twej wilgoci nutkę goryczy.
Podnosisz się, opadasz znów, rozpływasz w jej słodyczy.
Nie wiesz jeszcze, co cię spotka na końcu tej drogi.
Czy rozkosz cię ubodzie z nagła, czy diabła dwie ostrogi?
Czy jeździć będziesz w cwale, czy ujeżdżanym będziesz?
Boisz się, że to nagle stracisz i szczytu nie dosięgniesz.
Księżyc wyszedł w pełni białej, jak dziewicze łono.
Oczy jej zielone, dzikie, jak dwa węgle płoną.
Zapomnij o tym, że kiedyś leżałeś zimny i spragniony
I poznaj jakie to uczucie, gdy pieszczą cię demony.
Swawolna przyjemność cielesna tak nęci twą duszę,
Że w zamian gotów jesteś cierpieć piekielne katusze.
By posmakować ust lepkich od soków miłości,
Gotów jesteś złamać serce bez chwili wątpliwości.
Jest tak ciemno, w niej jest tak ciemno,
Lecz wchodzisz w głąb nienadaremno.
Ogień rozpala twój miecz niestrudzony
W ciele latawicy, co zrodzi twe demony.
By złożyć pocałunek na jej jędrnej piersi,
Zabijesz pozostałych, by nie byli pierwsi.
By poczuć w nozdrzach zapach jej loków złocistych,
Zapomnisz o rodzinie, zapomnisz o swych bliskich.
Księżyc w pełni białej oświetla smukłe ciało
I zanim jej skosztujesz, już wołasz, że ci mało.
Szare życie nieprzerwanie skąpi emocji ognistych.
Zimne łożo wciąż odmawia doznań płomienistych.
Wystarczy, że rozsuniesz skostniałe zasłony
I odrzucisz na bok wszystkie zabobony.
Ujrzysz jej postać mknącą po niebie usianym gwiazdami.
Zobaczysz orszak dziewcząt, co parają się orgiami.
Wyciągnij tylko dłoń ku promieniom Księżyca,
A weźmie cię w objęcia przepiękna latawica.

Perły, nie łzy

27 lutego 2021 r.

Wylewają się na twarz.
Ozdabiają płonące policzki.
Nie zmywa ich nawet deszcz.
Nie wchłaniają rękawiczki.
Perły, nie łzy, przystają do rzęs jak rosa.
W oczach twych bogactwo rodzi się.
Perły, nie łzy, wskazują mi, jak kochać.
W sercu mym miłość pochłania cię.

Zła zima zatapia świat.
Biel oślepia nam oczy.
Biegniemy w puszysty śnieg.
Czujemy, jak życie się toczy.
Perły, nie łzy, ozdabiają sznur warkoczy.
W sercu mym szczęście rodzi się.
Perły, nie łzy, pragną mnie zauroczyć.
W oczach twych ocean burzy się.

Przebiśnieg rozlewa swój blask.
Na niebie ptaki jak klucze.
Wiosenny ogarnia nas brzask.
Pytasz, czy jeszcze tu wrócę.
Perły, nie łzy, przystają do rzęs jak rosa.
W oczach twych uśmiech pojawia się.
Perły, nie łzy, wskazują mi, jak kochać.
W sercu mym miłość utula cię.

W sadach owoców moc.
Słońce obdarza nas złotem.
Patrzymy w gwiazdy co noc.
Nie myślimy, co będzie potem.
Perły, nie łzy, ozdabiają sznur warkoczy.
W sercu mym uspokojaś mnie.
Perły, nie łzy, pragną mnie zauroczyć.
W oczach twych miłość pochłania mnie.

Na umór

3 – 4 marca 2021 r.

Wiele minęło lat i letnich wschodów słońca.
Z porażek tkaleś swój świat aż do samego końca.
Karą niech będzie śmierć, gdy zbrodnią było życie.
To, czego nie chciałeś dać, brałeś wciąż w zachwycie.
Tak płynęły gorzkie dni i noce niespokojne.
Do pracy wychodziłeś, jakbyś szedł na wojnę.
Kolorów nie chciałeś widzieć tam, gdzie było ich pełno.
Na siłę chciałeś je widzieć tam, gdzie zawsze było ciemno.
Każdej sobotniej nocy kierunki świata kręciły się wokół twych stóp.
Każdej niedzieli oczy wbite w sufit a twarz blada niczym trup.
Nieruchomymi otwartymi oczami niczego nie dostrzegałeś.
Ludzie myśleli, że byłeś martwy, a ty po prostu spałeś.
Wybitne marzenia zmieniły się w głębokie doły.
Gołębie wolności zaś wyrosły na zniewolone woły.
Nie w smak ci to było, więc wódka w smak ci weszła.
Spirytus stał się twą kochanką, a żona już odeszła.
Za oknem cisza jak na wygnaniu, w środku jak zwykle gwarno.
Niczym beton zdaje się być łożo, gdy lądujesz na nim twardo.
Jak sobie pościelisz, tak się wyśpisz.
Gdy coś nabroisz, znowu się wykpisz.
Przyjaciół nie da się zatrzymać słowem, jak chuj, szmata czy suka.
W brudzie i nędzy, zimnie i głodzie, swój swojego ze świecą szuka.
Nie znajdziesz zgubionych dni młodości na dnie brudnego kieliszka.
Wszystkie spaliłeś w imię zazdrości niczym kulawa liszka.
W norze wykopanej we wzgórzu goryczy przepijasz długie godziny.
W amoku wódki, machając rękami, świętujesz swoje urodziny.
Nie zamierzałeś zaprosić na nie znamienitych gości.
I tak nikt by nie przyszedł, bo nie ma w tobie miłości.
Możesz liczyć tylko na to, że na twym grobie zatańczą.
Po tym, gdy twoje wszystkie grzechy w końcu cię wykończą.
Więc pij, człowieku, pij na umór, wypij wszystko do końca.
Kiedyś nad twą mogiłą zatańczy również krągła postać miesiąca.

Ale wieś!

4 marca 2021 r.

Kuuuuura, kuuuuura.
Kura, kura.
Kaaaaaczka, kaaaaaczka.
Kaczka, kaczka.

Baaaaaran, baaaaaran.
Baran, baran.
Taaaaaczka, taaaaaczka.
Taczka, taczka.

Koooooza, koooooza.
Koza, koza.
Paaaaaczka, praaaaaczka.
Praczką, praczką.

Kooooonie, kooooonie.
Konie, konie.
Graaaaabie, graaaaabie.
Grabie, grabie.

Oooooogień, oooooogień.
Ogień, ogień.
Paaaaanie, praaaaanie.
Pranie, pranie.

Oooooowca, oooooowca.
Owca, owca.
Saaaaanie, saaaaaanie.
Sanie, sanie.

Siaaaaano, siaaaaano.
Siano, siano.
Słoooooma, słoooooma.
Słoma, słoma.

Nie bądź taki szczęśliwy!

4 marca 2021 r.

Z czego się cieszysz, głupia mordko?
Do kogo szczerzysz zęby?
Zamknij jadaczkę i nos na kwintę!
Zero uśmiechu z twej gęby!
Wydaje ci się, że coś osiągnąłeś?
Że to ma jakąś wartość?
Takie błahostki nic tu nie znaczą.
Daruj sobie tę hardość.
No i co z tego, że ktoś zauważył?
Co z tego, że słuchał?
To za mało, by być szczęśliwym.
No, chyba, że cię wyruchał.
Tak szybko jesteś zadowolony?
Tak lekko jest ci na duszy?
Twoje życie gównem jest warte!
W gnoju toniesz po uszy!

To taki stan rzeczy tobie wystarcza?
To tobie uśmiech zapewnia?
Przecież masz w domu burdel na kółkach!
A twoja chata to chlewnia!
Pragniesz chodzić rozmarzona?
Bujać wciąż chcesz w obłokach?
Do nieba dzisiaj nie polecisz,
Bo tłusta jesteś jak foka.
Mówisz, że dobrze się dzisiaj czujesz?
Że dumna jesteś ze swoich wdzięków?
Salceson podnieś i idź do roboty!
I nie chcę słyszeć twych jęków!
Więc dobrze dzisiaj wszystko zrobiłaś?
Na wielką nagrodę czekasz?
Tak po prawdzie, to wszystko spaprałaś.
Uważaj, bo się doczekasz!

Rumianek

4 marca 2021 r.

Kochasz całym sobą, na jawie i we śnie.
Słowem błagasz bogów, by odebrali ci twój cień.
Tak, jak młody narcyz rozpoczyna dramat.
Tak umarłego dusza zbiera wszystkie brawa.

Obumarła trawa, kiedy spłonął sad.
Odnajdę cię tam, gdzie Księżyc spadł.
W słomiane włosy wplotę cudny bez.
Zostanę z tobą aż po życia kres.

Pocałunki listów wysłanych wstecz.
Wizerunek tak nieczysty odrzucę precz.
W złotej tarczy Słońca płonie cały świat.
Ofiarowuję ci mą miłość na tysiące lat.

Kochaj mnie jak ogień, kochaj mnie jak deszcz.
Podaruj ustom mym namiętności dreszcz.
Ponad wszystko unieś nas i pokaż mi cud.
Boża krówka przyniesie nam szczęścia łut.

Czarne oczy z węgla, uśmiech z koralu.
Śnieżny człowiek całą zimę z piekła drwi.
Wewnątrz ciepła domu czuć świerkowy las.
Przełam się opłatkiem ten ostatni raz.

Rozgrzewasz moje serce rumianym obliczem.
Skradzionych dla mnie gwiazd nigdy nie przeliczę.
Od świtu aż po świt zachowaj nas w pamięci.
Kochankowie złotych lat w bursztynie zakłęci.

Rzygacz Codzienny

5 marca 2021 r.

Ten rodzaj długu upaja oczy głodnych.
Te monety błyszczące wchodzą im pod skórę.
Urodzaj naiwnych marzeń.
To puszcza dzikich urojeń.
Domek z kart zbudowany na czyjejs niewiedzy.
Postawiłeś go, jak zamek z piasku.
Czy łudzisz się, że nie strawi go nawet płomień miesięcznego brzasku?
Haki zakotwiczone w ustach wiernych dostarczają tony bogactwa.
Strumień świętości splamiła zbrodnia.
Rodzą się nowe dziwactwa.
Tak wykrwawiają ziemię i niebo rozpruwają.
Ostrzami języków i kłamstw.
Bezprawiem prawomocnym.
Wiatr już nie wieje, jak dawniej, lecz wyje do Księżycy.
Cuda i cnoty umarły.
Nikt nie wie, co to dziewica.
Kara stała się normą.
Norma przestała się liczyć.
Krew zastąpiono szambem, a szambo stało się winem.
Nikt nie wie, co trzeba zrobić z tak starym gobelinem.
Strugami łajno spływa z dachów.
Kiedyś zwano je deszczem.
Mądrość odeszła w niebyt postępu.
Kurwa stała się wieszczem.
Stany próżni umysłowej wyznaczają nowe trendy.
Echo uderza o potylicę, próbując uciec w te pędy.
Kiermasz przemytu co niedziela gwizdże sobie z wesoła.
Tymczasem pod naszym oknem orszak śmierci tańczy do koła.
Biada nam, biada, nam biada, biada nam.
Zgarną nas w tan.
Zgarną nas w tan.

Tylko chwilę

13 – 14 marca 2021 r.

Tylko chwilę.
Tylko chwilę.
Nim poczujesz nowy ból.
Nim zapłaczesz po samotnej nocy.
Odgoń świtu chłód.
Nie myśl, bo niczego nie odroczyś.
Więc kochaj go, by znów odszedł w świat po jednej nocy.

Tylko chwilę.
Tylko chwilę.
Kochaj mnie, zanim odejdziesz tam, skąd nie wracają sny.
Tylko chwilę.
Tylko chwilę.
Nim zabierzesz ze sobą słodkie słowa, pocałuj mnie choć raz.
Jedną chwilę.

Twej dłoni palce splecą się z palcami mojej dłoni.
Niech twój oddech pieści pierś.
Namiętność chłód przegoni.
Gorące usta zatop w drzeniu rozpalonych warg.
Niech wypełni mnie twa pieśń.
Namiętność chłód przegoni.

Tylko chwilę.
Tylko chwilę.
Kochaj mnie, zanim odejdziesz tam, skąd nie wracają sny.
Tylko chwilę.
Tylko chwilę.
Nim zabierzesz ze sobą słodkie słowa, pocałuj mnie choć raz.
Jedną chwilę.

Pieta

14 – 15 marca 2021 r.

Zaszlachtowali cię jak świnię na rzeź.
Bez znieczulenia, obuchem w łeb.
Gwałtem odebrali ci imię człowiecze.
Zabrali ci sól, wodę i chleb.
Koronę polnych kwiatów obrócili wniwecz.
Kwasem skalali twe łono dziewicze.
Do bliźnich wołali, by śmierć ich porwała.
Tych ściętych głów już nie policzę.
Piękno ziemi i nieba ukryli w oparach toksyn.
Ogarnęły nas ściany izolacji.
Czaszki po trepanacji jak wydmuszki na Wielkanoc.
Świetlane umysły poszły do kasacji.
Słońce już na nas nie błyska z miłością stworzenia.
Cuda sprzedano na targu rozpusty.
Księżyc odwrócił od nas zniesmaczoną twarz.
Słój pełen plag jest teraz pusty.
Dziecka już mama nie utuli, bo dano jej ciało kaleki.
Nie odda jej dłoni socjalny zasiłek.
Niemowlę bez serca nie sięgnie krzykiem po życie.
Na nic się zda porodu wysiłek.
Zamurowali cię żywcem, jak niechcianą nałożnicę.
Bez ostrzeżenia, ostrzem w pierś.
Brzytwą oskórowali twą twarz człowieczą.
Zabrali ci życie i wręczyli śmierć.
Walczyć nie ma o co, odkąd ziemia wchłonęła nasz dom.
Popęlnionych tam grzechów nie wyliczę.
Modlić się nie ma do kogo, gdyż bogowie zesłi na psy.
Przecież stworzyli nas na swoje oblicze.
Niebyt czuje się zawstydzony naszym pustostanem.
Wykastrowali nawet papieży.
Wiara, nadzieja i miłość wyparły się naszej wiary.
Judaszom nikt już nie wierzy.

Nic nie wiem

22 marca 2021 r.

Pomaluj płomieniem szkarłatu horyzont i przypomnij mi nocne łuny gorejące.
Daj znak, że poza tym światem zmniejszonym są również inne światy żyjące.
Pożogą wypal trawy z pól naszych i zabij setki istot, co walczą do samego końca.
Przynieś mi zapach popiołów letnich, a z nim garść muszelek białych od słońca.
Czasami udajesz, że życie masz za nic, lecz to tylko twoje życzenia pobożne.
Ja staram się trzymać oczy wciąż otwarte, by zawsze widzieć realia bezbożne.
I dziękuję ziemi za cud mego wzroku, że spojrzeć mogę w górę na Księżyc tak dawny.
Cieszy mnie magia mojego dotyku, która pozwala mi sięgnąć po najświętsze prawdy.
Nie dla mnie końskie kłapki na oczy, nie dla mnie wąskie spektrum wiary.
Nie chcę mieć głowy wypchanej sianem, nie dla mnie są te pogańskie czary.
Wiem, że bezpiecznie jest żyć w ciemności, gdzie światło nigdy nie zagłęda w oczy.
Znam ten trans rozkosznych stanów, co w sen wciągają, gdy życie leniwie się toczy.
Nie wiem, w jakim celu dokładnie to pierwotne morze dało nam początek drogi.
Za to wiem, że mam zamiar iść przed siebie dopóty, dopóki niosą mnie nogi.

Lament śmiertelnika

23 marca 2021 r.

Pomóż mi, pomóż uzyskać wieczność, bo łaknę jej strachem przed śmiercią.
Wiem, że nie tędy droga do szczęścia, lecz nie wiem, jak oddychać piersią.
Mając świadomość tego, jak kończy się nasz byt w tym padole, dopomóż.
Gdzie mam odnaleźć litość i spokój? Powiedz, czy leżą w głębinach mórz?
Czy szukać ich mam na szczytach pod niebem, czy w gwiazdach nieznanych?
Chyba nie powiesz mi, że znajdę je dopiero w mych zwłokach pochowanych...

Dlaczego ja?

27 marca 2021 r.

Pytasz i pytasz, choć nie szukasz odpowiedzi.
Ręce wyciągasz po gotowe rozwiązania.
Krzyczysz i krzyczysz, choć milczysz na spowiedzi.
Wzrok odwracasz od wiedzy, daru poznania.
Płaczesz i płaczesz, udając, że potrzebujesz pomocy.
Łzami próbujesz wysać czyjeś szczęście.
Kwilisz i kwilisz, udając, że nie ma w tobie mocy.
Ach, jakże sztuczne jest twoje nieszczęście.

Szepczesz i szepczesz, a ponoć nic nie mówisz.
Złorzeczysz każdemu za plecami.
Chłepczesz i chłepczesz, a ponoć pić nie lubisz.
Robaka zalewasz ognistymi trunkami.
Kłapiesz i kłapiesz, choć nie chcesz słuchać.
Wypierasz ich słowa ze świadomości.
Chuchasz i chuchasz, choć nie chcesz dmuchać.
Nie przyjmujesz tej ironii do wiadomości.

Plujesz i plujesz, twierdząc, że suche masz usta.
Twarze sąsiadów wypalasz kwasem.
Trujesz i trujesz, twierdząc, że dobre masz gusta.
Manipulujesz czyimś czasem.
Zerkasz i zerkasz, choć nie chcesz zobaczyć.
Zazdrość wylewa się z lusterka.
Stękasz i stękasz, choć nie chcesz wybaczyć.
Ach, jakże sztuczna jest twoja rozterka.

W poniedziałek mówisz: Znowu to samo!
We wtorek wołasz: Zabierzcie mnie stąd!
W środę biadolisz: Cóżem zawinił?
W czwartek powtarzasz: Czy to był mój błąd?
W piątek zapewniasz: To nie byłem ja!
W sobotę spluwasz: Szlag by was trafił!
W niedzielę pytasz: Dlaczego ja?

Kwiaty mimozy

28 marca 2021 r.

O, przepiękna mimozo!
Czy jeszcze nas pamiętasz?

Te żółte bukiety kwiecia.
Gdy staliśmy przed nimi.
Przed wodospadem kwiatów.
Ty uśmiechnąłeś się do nich.
Jak do mnie w noc letnią.
Gdy ogniska blask nas zdołał.
Płomieniem młodości.
Wtedy nie było we mnie zawiści.
Widzieliśmy tylko nas dwoje.
Byłeś dla mnie tak bliski.
Zginęliśmy oboje.
Tego dnia przed mimozą.
Gdy uśmiechnąłeś się do niej.
To był znak miłości.
Nie dla mnie.
Dla niej.
Nie byłeś wtedy mój.
Przez chwilę byłeś inny.
Mnie ogarnął żal.
Żal do kwiatów mimozy.
Że odebrały mi ciebie.
Pięknem tak ulotnym.
Pięknem mi nieznanym.
Nigdy mi niedanym.

O, kwiaty mimozy!
Czy jeszcze was zobaczę?
Bez żalu i zazdrości.
Czy jeszcze nas zobaczę?
Młodych i radosnych.
Przed żółtym bukietem.
Co spływa kaskadą.

O, przepiękna mimozo!
Czy jeszcze nas pamiętasz?

Odetchnij

1 kwietnia 2021 r.

Cienie płochliwe odebrały spokój ducha.
Wieczorne modlitwy wstrzymują oddech.
Nastawiasz zegary, licząc na kolejny dzień.
Dawne życie śni swój dziwny sen.
Piękne pola kończą się pod lasem.
Cicha jesień kontempluje śmierć.
Tylko nad ziemią pasą się chmury.
Po takie czasy już nie sięgaj wstecz.
Usiądź na chwilę, wysłucham twego szeptu.
Pomocy nie otrzymasz, lecz skończysz ten dzień.
Traktem z północy przyjdą nowe śniegi.
Odleć jaskółko ku ciepłu innych krain.
Dzisiejsze słońce niedługo zajdzie.
Jeśli przegrałeś, załopocz chorągiewką.
Nie wylewaj kwasu na zagojone rany.
Nigdy nie można zacząć się od nowa.
Wraz z twoim odejściem nastaną inne dni.
Ognie płochliwe tańczą nad płynnym woskiem.
Dusze zmarłych dzieci mają dosyć pokuty za nic.
Czy wiesz, gdzie kończy się nasz kraj, a zaczyna ich?
Granice są tam, gdzie nie powinno być granic.
Osiodłane konie wciąż należą do matki natury.
Martwa ziemia należy do siebie samej.
Nie brodź w tych kałużach czasu.
Obrazy nadal wisieć będą tam, gdzie miały wisieć.
Blakną wspomnienia na kartach historii.
Co zaszło pomiędzy Księżycem a Słońcem, nikt już nie pamięta.
Tak, jak ty nie pamiętasz swoich narodzin.
Nie pamiętasz najpiękniejszych snów.
Ziemia zawsze będzie ziemią.
Księżyc nigdy nie był sam.
Słońce kiedyś zgaśnie i zabierze świat ze sobą.
Zaakceptuj tę wiedzę.
Odetchnij chociaż raz.

Telekineza

5 kwietnia 2021 r.

Widzę oczami duszy niemrawej.
Słyszę uszami rasy mieszanej.
Czuję nerwami chciwości, zagłady.
Mówię strunami śmiałości, zabawy.
Nie obchodzi mnie, co widzisz tam.
Za ścianą rozpaczy, żałoby.
Nie obchodzi mnie, że jesteś sam.
Za ścianą rozpaczy, żałoby.
Być może nie każdy człowiek zasługuje na ból.
Ty możesz rozpalić te zorze, nie czekaj na cud.
Telekineza dobrze służy tym, co myślą nie grzeszą.
Tania proteza zastąpi uszy, wyciszy biały szum.
Niewielkie znaczenie ma to, co światu dajesz.
On jest jak studnia bez dna, jak tunel bez światła.
Niewielkie wrażenie sprawia to, w co wierzysz.
On jest jak studnia bez wody, jak gwiazda bez światła.
Na granicy istnienia śmierć rozdaje karty.
Białe, czarne, czarne, białe i białe.
Na granicy sumienia diabeł trzyma wartę.
Biały, czarny, czarny, biały i biały.
Telekineza dobrze służy tym, co oczom nie wierzą.
Tania proteza zastąpi wzrok, usunie płonące zorze.
Telekineza dobrze służy tym, co wiecznie się spieszą.
Tania proteza zastąpi czucie, odetnie słodycz i ból.
Telekineza dobrze służy tym, co słowami ust nie szpecą.
Tania proteza zastąpi głos, odbierze wolności śpiew.
Telekineza.
Telekineza.
Telekineza.
Telekineza.
Telekineza.
Telekineza.
Telekineza.

Znalazłem powołanie

10 – 11 kwietnia 2021 r.

Nie pamiętam już kwiatów dzikiej jabłoni.
Pamiętam za to cierpki smak jej owoców.
Niektóre ze wspomnień znikają na zawsze.
Inne zostają w nas do końca naszych dni.
Czas wpleciony w przeszłość tworzy kalejdoskop.
Wizje marzeń widziane w przyszłości dodają sił.
Usuwać elementy przeze mnie niechciane.
Na nowo wykuwać złamane osiągnięcia.
Poniosą mnie za horyzont moich ograniczeń.
Rydwanem zielonej, organicznej kreatywności.
Pozostanie po mnie ślad intelektualnych wartości.
Takie pragnienie potrafi wykiełkować w człowieku.
Bezkrzesne morze fantastycznych krain.
Nieskończony wszechświat wirujących kolorów.
Tego moje serce łaknie, a oczy pożądają.
Bywają chwile, kiedy nie mają sensu ani wdech, ani wydech.
Przychodzą dni pozbawione nadziei i celu.
Wszystkie z nich w końcu przeminą.
Ustąpią miejsca owocom uczciwej pracy.
Stworzą na głowie koronę ze złotych plonów.

Śmieci pośród róż

20 kwietnia 2021 r.

Niecierpliwość unosi moją pierś.
Drgające nerwy trzymam na wodzy.
Grzbiet prezentuje zjeżoną sierść.
Napięte nerwy trzymam na wodzy.

Już nie mam siły słuchać twych wydumanych argumentów.
Ile jeszcze mam ci powtarzać, że nie będę jeść ci z ręki?
Zimnej krwi brakuje na naprawianie twoich błędów.
Czy nie rozumiesz, że dla twej uciechy nie zaakceptuję męki?

Po miłość wyciągnąłem czułe dłonie.
Trafiłem na serce oblepione gnojem.
Choć czekam, to serce nigdy nie zapłonie.
Nie ma się co dziwić, jest oblepione gnojem.

Jak długo mam brać udział w tej żalosnej licytacji?
Nie pamiętam, bym kiedykolwiek oferował usługi wszelkiej maści.
Przestań mi mówić, co mam czuć, nie odmawiaj racji.
Przez tysiąc lat nie zapełnimy dzielącej nas przepaści.

Jakim byłbym człowiekiem, gdybym żądał od ciebie obdarowania mnie szczęściem w zamian za twoje cierpienie? Jakim byłbym człowiekiem, gdybym wymagał, by twoje ciało jak narzędzie dawało mi orgazm, w zamian za twoje upokorzenie? Jak można nazwać miłością relację, której podstawą jest wiara w poświęcenie i ból? Jakim byłbym człowiekiem, gdybym mówił ukochanej osobie, że miłość to męka, krew i znój? Jak można nazwać miłością relację, której głębą nie jest miłość, lecz podjęta decyzja, zawarta umowa i wypełniony obowiązek? Jakim byłbym człowiekiem, gdybym zamiast miłości wręczył ci umowę o dzieło na czas nieokreślony, twierdząc, że to związek?

Śmieci pośród róż.
Serce oblepione gnojem.
Śmieci pośród róż.
Miłość utyłana gnojem.

Wielkie smutki samotności

28 kwietnia 2021 r.

Smuci mnie wizja przyszłości.
Kapią łzy na moje kości.
Pochowane, w trumnie ubrane.
Smucą mnie obrazy z przeszłości.
Dręczą sny o samotności.
Kapią łzy na moje dłonie.
Kapią łzy.
Kap.
Kap.
Kap.

Smuci mnie uczucie miłości.
Krwawi serce w szwach.
Pochowane, w trumnie ubrane.
Smucą mnie braki czułości.
Dręczą sny o samotności.
Krwawi serce w szwach.
Kapie krewią.
Kap.
Kap.
Kap.

Smuci mnie mania wielkości.
Mózg wyżyma się sam.
Pochowany, w trumnie ubrany.
Smucą mnie żądze wielkości.
Dręczą sny o samotności.
Mózg wyżyma się sam.
Kapie z niego.
Kap.
Kap.
Kap.

Spokój mi daj

28 kwietnia 2021 r.

Chodzi mi po głowie.
Zgon, zgon, zgon.
Nie chcę go przy sobie.
Won, won, won.
Chodzi mi po głowie.
On, on, on.
Boga nie mam w sobie.
Zgon, zgon, zgon.

Karma, karma.
Daj mi, daj mi jeść.
Karma, karma.
Daj mi, daj mi jeść.

Kręci mi się w myślach.
Song, song, song.
Alkoholik przysiadł.
Won, won, won.
Kręci mi się w myślach.
On, on, on.
To zaśpiewam sobie.
Song, song, song.

Karma, karma.
Daj mi, daj mi jeść.
Karma, karma.
Daj mi, daj mi jeść.

Spokój mi daj, durna obietnico.
Spokój mi daj, urodziwe lico.
Spokój mi daj, pomyślunku grzeszny.
Spokój mi daj, nie oddawaj reszty.
Spokój mi daj, boga w sobie nie mam.
Spokój mi daj, a dalej tak zaśpiewam.

Karma, karma, daj mi jeść.
Karma, karma, daj mi jeść.
Karma, karma, daj mi jeść.
Karma, karma, daj mi jeść.

Czy on wie, że ja wiem, że ty wiesz, że on nic nie wie?
Czy ty wiesz, czy on wie, że ja mówię do ciebie?

Czy on zna się na rzeczach, na których ty się nie znasz?
Czy ty wiesz, że on wie, że o pozory nie dbasz?

Czy my wiemy, o czym oni wiedzą, kiedy się budzą?
Czy wiedzą, że nie wiemy, że na próżno się trują?

Czy ona wie, że ja i ty nie wiemy nic o sobie?
Czy ty wiesz, że on wie, że ja kocham się w tobie?

Czy my nadal nic nie wiemy o tym co oni tam czynią?
Czy oni wiedzą, że myślimy, że oni nas winią?

Czy ty myślisz o tym, o czym myślę ja, gdy nic nie myślę?
Czy oni wyślą to, co wyślą, jeśli im coś przyślę?

Czy ona nadal nie wie, że on wie, że ona płonie?
Czy ona nadal nie chce, żeby on chciał podejść do niej?

Czy oni myślą, że sądzimy, że oni się gapią?
Czy my sądzimy, że myślimy, że nas dzisiaj przyłapią?

Czy on wie, że ja wiem, że nie chcę go zobaczyć?
Czy ty wiesz, że ja wiem, że nie chcesz mu wybaczyć?

Czy ona nie wie, że on nie wie, czego my nie wiemy?
Czy on wie, że ona wie, że znowu spróbujemy?

Czy ty wiesz, czy one pragną, czego dusza pragnie?
Czy ty wiesz, czy oni łakną, czego ciało łaknie?

Czy ono wie, że nie jest mną, ani nim, ani tobą?
Czy ty wiesz, że on wie, że trzymasz nóż za sobą?

Czy te wersy wiedzą, czy nie wiedzą to, co mają wiedzieć?
Czy ja wiem, że ty wiesz, że już nie chcę tutaj siedzieć?

Ciąży mi coś, tu i teraz

17 maja 2021 r.

Ciężar czuję w głowie.
Odczuwam go też w piersi.
Zmęczone mam nogi ganiem za życiem.
Ten akt jest tak ciężki.
Ach, jak ciężki.

Wielkie idee porwały mnie z sobą.
Giganty wyrosły na polach uprawnych.
Wielkie nadzieje porwały mnie srogo.
Kolosy usiadły na mych barkach.
Tam też umarły.

Nim jeden zacznę bieg, już drugi chce być skończony.
Zanim wezmę wdech, wydech chce być słacony.
Przed wybudzeniem ze snu kolejny sen na mnie sływa.
Zanim pierwszy postawię krok, ostatni krok już się zrywa.

Ciężko iść przed siebie, gdy głowa opada na ramiona, a ramiona na ziemię.
Ciężko milczeć w potrzebie, gdy wszystko chcę zrobić sam dla siebie.
Ciężko wymagać posłuszeństwa od stóp, co płaczą się nieustannie.
Ciężko polegać na sobie samym, wiedząc, że ktoś zrobi wszystko za mnie.

Ciężar czuję w głowie.
Jak obręcz uciska mi myśli.
Odczuwam go też w piersi.
Jak obręcz uciska mi serce.
Zmęczone mam nogi ganiem za życiem.
Strudzone plecy dźwiganiem sumienia.
Ten akt jest tak ciężki.
Doprawdy.
Ach, jak ciężki.

Wykluj

18 maja 2021 r.

Czaszka pęka mi w kostnych szwach.
Rozłupana na pół.
Wykluwa się nowy świat.
Nigdy go nie przyswoję.

Niby jak? Niby jak?
Brak w nim serca i róż.
Jest w nim tylko tępy nóż.

Kochać. Jakie to łatwe, gdy nie trzeba tego robić.
Zostać. Jakie to łatwe, gdy nie ma dokąd pójść.

Powołanie

24 czerwca 2021 r.

Pracuję, pracuję, pracuję.
To umiem, to umiem, tamto umiem.
Idę, idę, idę, tam wchodzę.
To podnoszę, to przrzucam.
To stoję, to chodzę.
Tyle wiem, tyle wiem, to też już wiem.
Tyle umiem, a tyle nie umiem.
Myślę, że potrafię, wcale nie potrafię.
Ale to umiem, tu chodzę, tu stoję.
Tu pracuję, tam pracuję.
Coś umiem, a tego nie umiem.
Chcę coś zrobić, to idę i robię.
Nie chcę nic robić, a i tak robię.
To idę, to stoję, to idę, to stoję.
Pracuję, pracuję, pracuję.
Tego wciąż nie umiem, ale to już umiem.
Myślę sobie, czy to tutaj mam być?
Czy tutaj mam stać?
Czy tutaj mam żyć?
Idę dalej, tu posprzątam, tam zamiętam.
Tu wyklepię, tam wygładzę.
Chodzę, chodzę, chodzę.
Myślę sobie, czy to tutaj mam być?
Czy tutaj mam stać?
Czy tutaj mam żyć?
Pracuję, pracuję, pracuję.
Idę, idę.
Stoję, stoję.
Coś mnie woła w inne miejsca.
Coś mnie ciągnie, nie wiem skąd.
Idę, idę.
Stoję, stoję.
Tu pracuję, tam pracuję.
To idę, to stoję, to idę, to stoję.
W którą stronę mnie tak ciągnie.
W którą stronę mam dziś pójść?
Idę, idę.
Stoję, stoję.
Robię, robię.
Nic nie robię.

Piekielne kotły

24 czerwca 2021 r.

To z czarnej odbyticy wyleciało wszelkie zło na ten świat człowieczy.
Z kutasa czarnego leje się na nas kwaśny deszcz i grad jak jaja kurze.
To z jego latawicy zrodziła się kurwa, wszetecznicą, choroba zakaźna.
Z piekielnych dupek jego dzieci gazy zasnuły nasze niebo niegdyś czyste.
Włosy łonowe Szatan wytrzepał na nasze głowy, plagą wszawicy nas błogosławiąc.
Rozpalonym sutkiem grzesznym w oczach niewinnych rozpałił kurwici.
Z żądzki analnej wszyscy daliśmy dupy, bez nawilżenia, bez poślizgu.
Jak na zbawienie pały nam stały, dla zdrowia i wielkich zysków.
Diable rogi gromem raziły wszelkie bydło, nas w to wliczając.
Dłonią płonąca od masturbacji sam Lucyfer strzelił nam w pysk.
Raz, drugi i trzeci, po czwartym wszyscy się zesrali.
Cycki nam zwiędły a ręce opadły na widok czarnej dupy.
Zrozumieliśmy, że nastał czas końca, gdy zawyły piekielne pizdy.
Rogate, zębate, wiecznie wkurwione na brak wazeliny.
Nakurwiały przez pola uprawne, siejąc na nich znój i niewolę.
Uciekaliśmy, gdzie nogi poniosły, a zaniósł nas w kotły piekielne.
Tam nas upiekli i tam też zdechliśmy.

Labirynt ograniczeń

24 czerwca 2021 r.

Dobijam się do drzwi.
Odbijam się od ścian moich ograniczeń.
Labirynt młodości rośnie w oczach.
Dobijam się do kolejnych drzwi.
Otwórz mi.

Odbijam się.
Odbijam się od kolejnych drzwi.
Głową uderzam wciąż w mur.
Mur ograniczeń.

Po omacku idę sam.
Macham dłońmi na lewo i prawo.
Nie wiem, jak dotrzeć mam.
Jak dotrzeć do serca, co bije tam.
Gdzieś tam.

Którędy?
Którędy bieć mam w te pędy?
O której godzinie ma młodość upływać?

Dobijam się do drzwi.
Odbijam się od ścian moich ograniczeń.
Połamałem ręce na murach wolności.
Dobijam się do drzwi.
Odbijam się od ścian moich ograniczeń.
Rozbiłem głowę o mur.

Którędy?
Którędy bieć mam w te pędy?
O której godzinie ma młodość upływać?

Już nie mogę się doczekać.

Dzień powszedni

5 sierpnia 2021 r.

Nie wiem co ze sobą zrobić mam w ten dzień powszedni.
Choć znam drogę do domu, nie chcę przekroczyć progu.
Daleka droga od narodzin do grobu dla poszukujących wieczności.
Odległe marzenia o Ziemi na Niebie dla krótkowzrocznej istoty, jaką jestem.
Gdyby poniosły mnie nogi do rajy, wiem, że nie zostałbym w nim na długo.
Nie kusi mnie wizja życia w złotej klatce.
Nie cieszy mnie widok boskiego oblicza.
Tam, gdzie spadają z gwiazd nasiona jabłoni o srebrnych liściach.
Morze zaś szumi do snu z wnętrza perlistej muszli.
Tam pragnę dotrzeć i tam chciałbym zostać.
Dopóki głód wiedzy i chciwość miłości nie pognają mnie dalej, dalej i dalej.
Hen za horyzont, poza ten świat.

Echo Królowej Gwiazd

5 – 6 sierpnia 2021 r.

Na złotej nici pajęczej magii tańczy bosy Królowa Gwiazd.

Wstęgą Aurory, płonących światel okrasza cichy, bukowy las.

Modre oczka błyszczą w koronach, ptaki czekają cierpliwie na jej znak.

Wnet do tańca ruszyły, gdy przemknęła nad nimi, trzepocząc skrzydłami w jej takt.

– Sierpie Księżycy! – zawoła Królowa Gwiazd. – Ty, co Słońce przesłaniasz i wody przyzywasz! Czy podoba się tobie nasz tan?

– Głębino jeziora! – zawoła Księżyc. – Ty, co życia młodych kochanków pozbawiasz! Czy podoba się tobie nasz tan?

– Góro złowieszcza! – zawoła toń jeziora. – Ty, co niegdyś morza dnem, plażą, niziną i wzgórzem byłeś! Czy podoba się tobie nasz tan?

– Lesie bukowy! – zawoła góra. – Ty, co domem stoisz dla stworzeń, co żyją krótko, lecz szczerze! Czy podoba się tobie nasz tan?

– Królowo Gwiazd! – zawoła las. – Ty, co płasem po nici złotej obdarowujesz niebo deszczem spadających gwiazd! Czy podoba się tobie nasz tan?

– Sierpie Księżycy, głębino jeziora, góro złowieszcza, lesie bukowy, podoba mi się wasz tan!

– odpowie Królowa Gwiazd.

Z uśmiechem na ustach i wiatrem we włosach przemyka po promieniach złotego Słońca.

Malując za sobą drogę mleczną złożoną z niezliczonych światel, tańczy bez końca.

Życie

14 sierpnia 2021 r.

Przed ostatnim zakrętem w drodze do raju, spójrz za siebie w otchłań przeszłych chwil.
Przed ostatnim promem z chmur na niebie, otrzyj z policzków błękitne ślady łez.
Po drugiej stronie odbicia w lustrze spotkałeś kiedyś martwe oblicze.
Na ciemnej stronie białego Księżyca zapaliłeś samotny znicz.
Gwiazdy wokół twej aureoli nigdy nie zaznały spokoju duszy.
Słońce dające cię twojemu ciału nie pozwoliło ci śnić.
Podziękuj życiu za to, jak wiele od niego dostałeś.
Przepraszam śmierć za to, jak wiele jej odebrałeś.
Czy pamiętasz jeszcze dźwięk mojego głosu?
Czy przypomnisz sobie znaczenie moich słów?
Wiem, że wciąż czujesz dotyk moich dłoni.
Tak, jak ja czuję smak twoich ust.

Do nieba

15 sierpnia 2021 r.

Potrzebuję chleba.
Chleba mi dajcie, bo lecę wprost do nieba.
Do nieba bez kromki chleba.

Soli mi nie trzeba.
Potrzeby żegnajcie, bo lecę wprost do nieba.
Do nieba, gdzie nic już nie potrzeba.

W locie mijam drzewa.
Drzewa kwitnące, co rosną wprost do nieba.
Do nieba, w którym rosną białe drzewa.

Szybuję niczym mewa.
Mewa błyszcząca, co nad morzem śpiewa.
Śpiewa o tym, że leci wprost do nieba.

Do nieba.

ISBN 978-83-969937-3-1

9 788396 993731